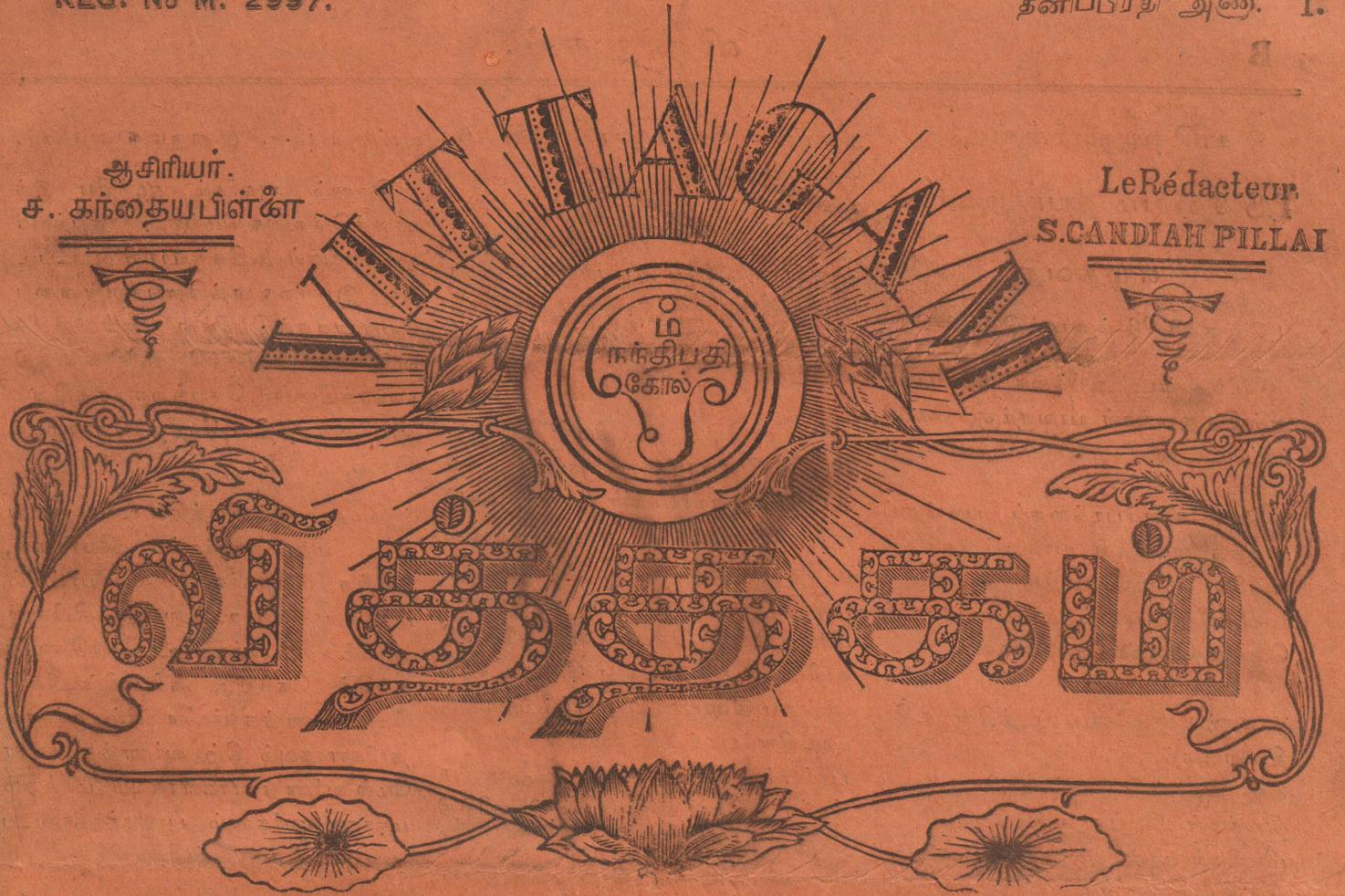

ஆசிரியர்.
ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur
S. CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III.

புதுவை, தாது ஞல வைகாசி மீ கரு ௨ (28-5-36)

No.24

திருவாய்மொழி.

கொங்கைச்சி றுவரையென் னும்பொ தும்பினில்லீழ்ந்துவழுக்கி
அங்கோர்முழையினில்புக்கிட் டமுந்திச்சிடந் துழல்வேனை
வங்கக்கடல்வண்ணனம்மான் வல்வீனையாயினமாற்றி
பங்கப்படாவண்ண ஞ்செய்தான் பண்டன் றுபட்டினங்காப்பே.
எதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிவித்து என் னுள்ளே
பீதகவாடைப்பிராணர் பிரமகுருவாகிவந்து
போ தில்கமலவன்னெ ஞ்சம்புகுந்து மென்சென்னித்தடரில்
பாதலிலச்சினைவைத்தார் பண்டன் றுபட்டினங்காப்பே.

காசி ஹ நுமான் காட்

T.S சீதாராம ஐயர் அவர்கள்

எழுதுவது

(தொகுதி 3, 23-ம் வாரத் தொடர்ச்சி)

மேற்கண்ட அறிக்கை விளம்பரம் ஆஸ்திக ஜனங்கள் யாவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

ஷை விளம்பரத்தைப் படித்துப் பார்த்த ஜனங்கள் யாவரும் தம்மில் தம்மில் ஒன்றுகூடி ஸ்ரீ பரமாசார் யாளின் விஷயமாய் ஸம்பாஷணைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆனால் காமகோடி மடத்தின் அதிபதிகளை ஜகத்குருவாகச் செய்யும் நோக்கம் கொண்டு விசேஷப் பிரயத்தனங்கள் செய்து வரும் ஷை மடாபிமானிகள் மாத்திரம் ஷை விளம்பரத்தில் என்ன எழுதியிருக்கிறதென்பதை நன்றாய்ப் படித்துப் பார்க்கும் முன்னதாகவே விளம்பரம் பிரசுரஞ் செய்தவர்களைக் கண்டபடி தூஷிப்பதும் கையிலிருக்கும் விளம்பரத்தைக் கசக்குவதும் சுருட்டுவதும் கிழிப்பதுமாக யிருந்தார்கள். ஷை காமகோடி மடத்திலிருந்து பிரதி மாதம் ஏதோ லொல்ப தொகை உதவி பெற்றும் காசியில் ஷை மடத்திற்கு சில காலங்களாய் லொந்தமாகியிருக்கும் சுக தேவ மடத்தில் வலித்து வரும் ஒருவர் ஷை விளம்பரத்தைப் பார்த்து பாஷை புரியாத காரணம் கொண்டோ அல்லது அவர் எண்ணத்திற்கு ஷை விளம்பரம் வினோதமாகக் காணப்பட்டதாலோ விளம்பரத்தைப் பார்க்கிறது நறநறவென்று பல்லைக் கடிக்கிறது பிறகு அங்கு மிங்கு மோடுகிறது ஆவேசம் வந்தவர்போல கத்துகிறது. எங்காவது சுவர்களில் ஷை விளம்பரத்தைக் கண்டால் கிழிக்கிற அ இவ்வித அலுவல்களிலேயே அன்று முழுமையும் பொழுதைப் போக்கினார். நித்திய கர்மமானுஷ்டானங்களும் போ

ஜனமும் செய்தாரோ இல்லைபோ தெரியவில்லை.

“பண்டித பத்திரத்தின் ஸ்ரீ ஜகத்குரு” தரிசன ஞாபகத்தைப் பற்றிய விபாஸ மெழுதிபவர் மாத்திரம் எக் காரணம் கொண்டோ மௌனமாகவே யிருந்து விட்டார்.

“காம கோடி மடாதிபதி”கள் இவ்விடம் விஜயஞ் செய்வதற்கு முன் கூட்டி ஸௌகர்யங்கள் செய்ய வந்திருக்கும் ஷை மடத்து கிபாப்பு மாணேஜர் அவர்களுந் ஷை மடாதிபதிகளை ஜகத்குருவாக வரவேற்கப் பிரயத்தினஞ் செய்யும் மடாபிமானிகளில் சிலரும் மடத்து மோட்டாரில் அன்றய தினம் காலை சுமார் 7 மணிக்கு ஷை விளம்பரத்தைக் கையில் கொண்டு புரப்பட்டவர்கள் இவ்விடமுள்ள முக்ய அதிகார ஸ்தலங்கள் பிரவலித்தி பெற்ற வக்கீல்கள் வலிக்கு மிடங்களி லெல்லாம் சுற்றிவிட்டு ராத்திரி சுமார் 8 மணிக்கு மடம் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஷை விளம்பரத்தை பொட்டி தந்தியாபிலிக்கு கூட விசேஷ வரும்படி கிடைத்திருக்கு மென்று வதந்தி.

ஷை விளம்பரத்தில் தர்மமசாஸ்திர விருத்தமாக ஏதாவது எழுதி யிருந்தால் அவ் வசனத்தை சாஸ்த்திரப் பிரமாணத்தைக் கொண்டு கண்டிப்ப தல்லவா ஸனாதன தர்மிகளுடைய வும் வித்துவான்களுடையவும் லக்ஷணம்.

உயர்ந்த தான ரத்தினத்தில் விருப்பம் கொண்டவர்கள் கேவலம் தரகர்களின் வார்த்தைகளையும் பத்திரிகா விளம்பரங்களையும் கண்டும் கேட்டும் மாத்திரம் விபாபரத்திற்கு வந்திருக்கும் ரத்தினங்களை விலை கொடுத்து வாங்கிவிடுவார்களா? தனக்கு மிகவும் ஆப்தர்களான தேர்ந்தரத்தின பீக்ஷகர்களைக் கொண்டு ரத்தினத்தின் குண தோஷங்களை நன்கு தெரிந்து கொண்டு உத்தமமான ரத்தினத்தைத் தான்

வாங்குவார்கள். இது உலக வழக்கம்.

மேலும் நாகரீகம் முற்றிய இக் காலத்தில் உலக மெங்கும் செயற்கை ரத்தினங்கள் அதிகம் பரவி யிட்டபடியால் இயற்கை ரத்தினங்களின்னவை யென்பதைத் தெரிந்து கொள்வது மிகவும் சிரமமாக யிருக்கிறது. கால வித்தியாஸத்தினால் செயற்கை ரத்தினம் இயற்கை ரத்தினத்தைத் தோற்றடிக்கிறது.

மேலும் இக்காலத்தில் உலக மெங்கும் மஹாத்மாக்கள், யோசிகள், வலித்த புருஷர்கள், பேயோட்டும் மந்திரவாதிகள், உபாஸனா சக்தியினால் தங்கம் செய்பவர்கள், உடலோடுசுவர்க்கத்திற் கேற்றும் தபோவிஷ்டர்கள் மேல் வர்ணத்தவர்களை கீழ் வர்ணத்தார்களாகவும் கீழ் வர்ணத்தவர்களை மேல் வர்ணத்தார்களாகவும் மாற்றும் மகானுபாவர்களும் புருஷர்களுடைய அலுவல்களை ஸ்திரீகரிடத்திலும் ஸ்திரீகளின் அலுவல்களை புருஷர்களுக்கு மாற்றும் வல்லமை சாலிகளும் பசு எருமை என்ற வித்திபாஸமின்றி மாடு என்று மாத்திரம் வழங்கும்படி செய்து ஸ்வபராஜபம் ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் மகானுபாவர்களும் தங்கள் தங்கள் சிஷ்ய பரிவாரங்களுடன் திக் விஜயாதிகள் செய்து தினஸரி வார மாதப் பத்திரிகைகளின் ஸநாயங்களைக் கொண்டு கீர்த்தி ஸம்பாதிக்கப் புரப்பட்டிருப்பது போல உலகத்திலுள்ள பாமர ஜனங்களை தர்மோபதேசத்தினால் சீர்திருத்தி ஸனாதன தந்த மத்தை நிலை நிருத்தும் விபாஜகைக் கொண்டு பணக்கார ஸன்னியாசிகளும் ஜகத்குருபதவி வைத்துக் கொண்டு தங்கள் பரிவாரங்களுடன் திக் விஜயாதிகள் செய்து வருகிறார்கள்.

ஆனால் இவர்களின் உட்கருத் தென்னவென்பதை ஆராய்ச்சி செய்பவர்களுமிருக்கிறார்கள். இவர்கள் மோக வலைகளில் சிக்கி திரிசங்கு ஸ்வர்க்கத்திலிருப்பவர்களு முலகத்தில் இருக்கிறார்கள்.

தொடரும்

உள் நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 3.

வெளி நாட்டிற்கு
வருட சந்தா ரூபா 4.

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்
தென்கோவை.

ச. கந்தைய பிள்ளை
தமிழ்ப் பண்டிதர்,
சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE
LIBERTÉ—ÉGALITÉ—FRATERNITÉ

VITTAGAM

LE REDACTEUR
TENKOVAI
S. CANDIAH PILLAI
Tamil Pandit
Jaffna
CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது

Bureau de la Direction :—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.
குறள்.

காரியாலயம் :—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது (வடு) வைகாசி மீ ௧௫௨ (28—5—36)

NO. 24.

சுத்தசாதகம்.

தூலவிவ்வுடலைவித்தேநில்லாது
சூக்குமஞ்சூக்குமம்வித்தேதுத்

தூலநில்லாத்திரண்டையும்வித்தேதுத்
தொல்லுயிர்நிலாவுயிர்வித்தேதுத்

தூலசூக்குமங்கணின்றிடாதுயிருஞ்
சூக்குமமும்முடிவடைந்தால்

தூலமுமுடிவையடைந்திடாதிந்தத்
தொல்லுகணில்விழந்திமோ.

வினையினிலேத்தவிவ்வுடன்
மேலும்வினையுளதேனிலிங்கேயகலும்

வினையிலதேனிலிங்கிவ்வுடல்
தானேவினையறுமோமயமாகி

வினையுளவுடல்போற்றேற்றன்மாத்திரமாய்
விளங்கியேவேந்துறுபுரிபோல்

வினையிலாப்பரமமுத்தியிவ்வேளியாய்
விமலநல்லருளதாய்விமே.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய

ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
முலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்தமினே.
[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை

தாது ன்ருவைகாசி மீ கரு உ

பொச்சாப்பு.

ரு வருளால் உரிய
சாதகங்களை வழ
வறத் தாங்கி ஒழுகி
இரு வினை ஒப்பு
மல பரிபாகம் வாய்ந்து சிவலோகத்தை
இங்கே தரிசித்து,

சத்தமும் சத்த முடிபும் தம் முட்
கொண்ட வாய்மையான வித்துவப்
பெரியாராய் நிக்தராய் நிமலராய் விரா
மயராய் வதிந்து தமது திரு வாக்
காலும் அருட் புதுமை களாலும்
சத்திய நெறியை நிலை நாட்டி,

அருளாய் வெளியாய்ச் சிதாசாசப்
பெரு வெளியில் மறைந்து உண்மைச்

சைவ முத்தி அடைந்த தத்துவப்
பெரிய ராகிய இடைக்காடர் என்னும்
சித்தர் பெருமான் அருளிய

முவடி முட்பது என்னும் அரிய
பெரிய தமிழ் மறையில் பொருட் கூறு
என்னும் இரண்டாவது அத்தியா
யத்தில் ஒன்பதாம் சூக்த மகுடமாகி
மளிர்வது “பொச்சாப்பு” என்பது.

இதற்கு முந்திய சூக்த மகுட
மாகிய “நூக்கம்” என்பதன் பண்பும்
பயனும் “வித்தகம்” தொகுதி 3 இல.
23இல் சூக்தம் துதலிய வர்றன்
ஒருவாறு விளக்க முற உரைக்கப்
பட்டன.

“பொச்சாப்பு” என்னும் மகுட
முடைய இச் சூக்தப் பொருளை
ஆராய்ந்து விளக்கிக் கூறு முன்
மேலைச் சூக்தத்துக்கும் இதற்கும்
உள்ள தொடர்பு இன்னது என ஒரு
சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப் படுதல்
இன்றி யமையாத தாகின்றது.

உலகம் ஒரு நாடக மேடை. இசை
கொண்டு அஃதாவது முன்னிலையின்
(உலகத்தின்) இயல் என்னும் இலக்
கணத்திற்கு ஒப்ப இசைந்து—இயங்கி
நடிக்கும் பான்மையது இவ் உலகம்
என்பது.

நாடகம் என்றால் ஆட்டம் என்ப.
ஆட்டம் என்றால் போலி என்ப.
“அவன் போல” என்பதற்கு “அவன்
ஆட்டம்” என்பது சாதாரணமான
தமிழ் நாட்டு வழக்கு. “அவன்
ஆட்டமே இவன் இருக்கின்றான்”
என்பது அவன் அல்ல இவன்;
அவனைப் போன்றவன் இவன் என்ப
தைக் குறிப்பதாகும்.

உண்மையை உள்ளே வகித்து —
உண்மையை உள்ளே இசைத்து —
இசையச் செய்து ஆடும் இயலை
உடையது இவ் உலகம்.

அவ் ஆட்டத்தால் அகத்துள்
புகுந்து அகத்தை நாடி — அகத்துள்
இயைந்து ஆடுவதை இலாக உடை
யது நாடகம். (நாடு + அகம் = நாடகம்)

நாடகம் என்னும் சொல் வினை
பாட்டு — விளைவு செய்யும் ஆட்டு —
ஆட்டம் எனப் பொருள் படும். வினை
ஆட்டு என்றால் விளைக்கின்ற ஆட்டு

எனப் படும்.

எதனை விளைக்கின்ற ஆட்டு? எனின்,
வினையை விளைக்கின்ற ஆட்டு என்று
கூறப்படும்.

திருவாசகம்.

“அடியாராளர் எல்லீரும் அகலவீடுமின்
[வினையாட்டை
.....”

(ஷயாத்திரைப்பத்து செ.4)

என்றனர் மணிவாசகப் பிரபு.

இங்கே வினையாட்டு எனப் பட்டது
யாது? அது தான் முன்னிலைக் கோர
ணிகளால் அவச் சலன மடைந்து
அகாமிப மாகிய வினையை விளைக்
கின்ற ஆட்டு — அசைவு — செயல்
என்று கூறப்படும்.

மேலே கூறிய வாற்றால் உலகம்
என்னும் வியாபகம் இயல், இசை,
நாடகம் என்னும் மூன்று தத்து
வங்களை உடையது என்பதும்,

அஃதாவது மும் மண்டலம் எனவும்,
முத்தமிழ் எனவும், இயல், இசை,
நாடகம் எனவும் கூறப்படும் மூன்று
சொற் றொட்களும் உலகம் என்னும்
வியாபக மாகிய தமிழ்ச் சூரிய மூன்று
தத்துவங்களையே குறிக்கின்றன என்ப
தும்,

இம் மூன்று தத்துவங்களைக் கொ
ண்டே அத்தத்துவங்களுள் மறைந்
திருக்கும் வாய்மைபை வாய்மை எனும்
உண்மைத் தத்துவத்தைக் கண்டு
உண்டு உய்தி யடைய வேண்டும்
என்பதும்,

இப்பெற்றி கை கூடுதற்கு முன்னிலை
யாகிய வியாபகத்தின் இயலை அறிந்து
அவ் இயலால் இனத்தை அறிந்து
அதனைத் தன்னிலையில் இசைத்து
அஃதாவது இயல் அறிந்து இனம்
அறிந்து இயலின் பெட்பறிந்து அவ்
இயல் இசையால் — இயல் இசை
என்னும் தத்துவங்களால் அசைவது—
ஆடுவது—விளைவை ஆடுவது — விளை
யாடுவது நாடகம் என்பதும்,

இவையே இயல், இசை, நாடகம்
என்னும் தத்துவங்கள் என்பதும்,

வியாப்பியம் வியாபகம் என்னும் இரண்டு கலைகளுள் வியாப்பியம் பிரதமை கலை என நிற்க,

வியாபக மாகிய உபய கலையை உபய கலை என்னும் நிதிக் குவைபை — உபய கலா நிதியை வாய்மையில் கண்டு உண்டு உய்தி யடைந்த எம் பெரு மக்களாகிய வாய்மையான பண்டித மணிகள், வித்துவ சிரோ மணிகள், நாவலர்கள், பாவலர்கள், ஆசிரியர்கள், தேசிகர்கள் உபய கலா நிதிப் புலவர்கள் என்று இன்றை ரன்ன திரு நாமங்களால் போற்றப் படுதற் குரிய மெய் யடியாரால் — தத்தவப் பெரியாரால்—சித்தர் குழுவினரால் அறுதி யிடப் பட்டன என அறிதற் பாற்றும்.

இத்துணைப் பெருமை வாய்ந்த சித்தர் குழுத்தன் ஒருவராகிய எமது இடைக்காடர் பெருமான் தாம் அருளிய மூவடி முப்பது என்னும் அரிய தமிழ் மறையால் — மிகச் சிறிய சுவடியால் — முப்பது சூத்தங்களால் ஆக்கப் பட்ட நூலால்,

மேலே கூறிய வாறு இயற்கைக்கு ஒத்து இசைந்து அசைதலே — அடுதலே—நடித்தலே மரண மிலாப் பெரு வாழ் வளிக்கும் என்பதை — சாதல் என்னும் நோயைத் தகர்க்கும் — சாதலை ஒழித்து நித்தியானந்த சுகப் பேற்றினை வழங்கும் அரிய சாதனம் என்பதை “இன்பக் கூறு” என்னும் முதலாம் அத்தியாயத்தால் விளக்கிக் காட்டிப்

“பொருட் கூறு” என்னும் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஏழு சூத்தங்களால் அவ் இயற்கையான பயில்வுகளையே—அகில சீவர்களாலும் இயற்கையாக அநுட்டிக்கப் படும் பயில்வுகளையே,—

அகில சீவர்கட்கும் உலகம் தோன்றி நின்று அழிதற்கும் இன்றி யமையா இயற்கை என அடைந்த இணை விழைச் சாகிய காய்ப்புணர்ச்சி

என்னும் கள வொழுக்கத்தை — களவு என்னும் மறைவாக — இரகசியமாக—பிறர் அறியாத வாராகப் பயிலப் படும் அநுட்டானங்களையே,

நிறையோடு கைக் கொண்டு ஆசான்

கட்டளைக்கு அடங்கி — கட்டுப் பட்டு அவன் அருள் உரை வழி நின்று எதிர் உரை யாடாது அவன் ஆணையைச் சிர மேற்கொண்டு ஒழுக வேண்டும் எனவும்,

அஃதாவது, உலகவர் போலவே சிற்றின்பம் என்னும் மாயா போகத்தை அநுபவிப்பதைத் தவிர வேறு முறை இல்லை என்பது பட்டாங்கு எனினும்,

உலகோர் போலவே பகமும் புல்லிங்கமும் ஒன்றுறக் கூடிக் குழைந்து உய்தலே அவ் அரிய சாதன மாகிய பயில்வின்பு பெட்டி எனினும்,

அதன் மேற் செல்லும் அவாவினை ஆசான் அருளும் நிறையுட்புகுத்தி— அதற் குரிய பயில்வை நிறையோடு கைக் கொண்டு ஒழுகுவதே தலையாய கடன் எனக் கொண்டு இயங்க வேண்டும் எனவும்,

அவ்வாறு இயங்கிய ஆங்கு, படி முறையான அணு அணுவாக ஆரோகண ஏறணியில் கால் வைத்து அடி பெயர்த்துச் சென்று ஏற்ற பெற்றி நிறை பெறுதலால்,

துக்கம் என்னும் மேலைச் சூத்திரம் துதலிய நிலைமை அடையப் படும் — பெறப்படும் எனவும் தெளிவுற விளக்கிப் போந்தனர் என அறிதற் பாற்றும்.

மேலும், பண்டைக் காலம் தொட்டே, நம் தமிழ் நாடாகிய இப் புண்ணிய பூமியில் அரிய பெரிய சைவ திலகங்கள் என விளங்கிய மெய் யடியார் களாகிய சித்தர்கள்,

உலகத்தோடு ஒத்து வாழ்தலே முத்தி நிலையை அடைதற் குரிய இயற்கை முறை என்பதைச் சாத்திரங்கள் — நூல்கள் மூலமாக வெளியிட்டு விளக்கிய தோடு மாத்திரம் அடைந்தவர் அல்லர்.

மற்றோ, புழுதி விளை யாட்டிற்களிக்கும் சிரூர்கள் தங்கள் களியாட்டங் களில் உலகை கொண்டு ஆடும் போது பாடுதற்கு எனச் சிற் சில சொற் றோடர்களால் — அரிய மறை பொருள்களை அகத்தேகொண்டு மிளிரும் சேரி மொழி என்னும் சாதாரணமான எளிய வார்த்தை களால் —

சிறு குழவி கட்டு இன்பம் ஊட்டற் குரிய விளை யாட்டுச் சொற்களால் சிறிய பாட்டுக்களையும் ஆக்கிக் கற்பித்துப் போந்தனர் என்பதும் காரண பரம்பரையாக இன்னும் வழங்கி வரும் பாட்டுக்கள் சில வற்றால் அறியக் கிடக்கின்றது.

சேரி மொழியிற் புலனாக வைத்துச் செய்யுள் இயற்றப் படுதலும் பண்டைத் தமிழ் நெறியே—புலனெறி வழக்கே என்பது தற்காலத் தமிழ் இலக்கண நூல்களுள் தலை நின்று இயலும் தொல்காப்பியத்தாலும் வெள்ளிடை ஆம்.

தொல்காப்பியம்.

சேரி மொழியால் செவ்வீதிற் கிளர்(து) ஓதல் வேண்டாது குறிப்பொடு தோன்றிற் புலனென மொழிப் புலனுணர் தோரே.

(ஊ செய்யுளியல், சூத் 241)

என்பது காண்க.

அத் தகைய சித்தர் பாடல்களுள் அரிய பெரிய மறையைத் தன்னுள் அடக்கிய செய்யுள் ஒன்று ஈண்டுக் காட்டும்:—

அது
“மாடும் கன்றும் வருகிற வேளை
மஞ்சளும் நீறும் சுற்றும் வேளை
காலை மடக்கடி காமாட்சி.”

என்பது.

இடைக்காடர் என்னும் பெரும் புலவரால் இலக்கண முறை வழுவாது உயரிய நடையில் சூத்திரம் என்னும் நூற்பாவாக யாத்து அமைக்கப் பட்ட “துக்கம்” என்னும் மகுடம் தாங்கிய சூத்தத்தால் போந்த பொருளின் பெட்டையே இவ் விளையாட்டுப் பாட்டும் துதலியது என அறிதற் பாற்று.

கன்று ஆப்பூர் எனவும் ஆ அடு தண்துறை எனவும் தத்துவப் பெரியாரால் வழங்கப் பட்ட அருள் வாக்குக்களின் உண்மையையே விளக்கும் பெற்றி உடையது

“மாடும் கன்றும் வருகிற வேளை”

என்பது.

அஃதாவது ஆசான் மாணவன்

ஆண்டான் அடிமை; விந்து நாதம் என்று இன்னேரன்ன பல திரு நாமம் பெற்ற முன்னிலை தன்னிலை என்னும் இரண்டு தத்துவமும் நிறையால் சமம் பெற்ற காலம் என்னும் பொருள் பட நிற்கின்றது இவ் அடி என அறிக.

பின் வரும் பிரமாணமும் இவ் உண்மையையே நன்று வலியுறுத்துதல் காண்க.

திருமந்திரம்.

ஆன்கன்று தேடி யழைக்கு மதுபோல் நான்சன்றாய் நாடியழைத்தேன்என்னாதனை வான்கன்றுக் கப்பாலாய் நின்ற மறைப்

[பொருள்

ஊன்கன்றால் நாடிவர் துன்புஞர் தானே.

(ஊ 8ம் தந். பத்தியுடைமை செ.5.)

[“ஊன் கன்றால் நாடி வந்து உள் புகுந்தானே” என்பது உடலுயிர் சமம் பெற்றதையே — ஆசானும் மாணவனும் சமம் பெற்றதையே உணர்த்தி நின்றது.]

ஞானவாசிட்டம்.

‘குருவும்மாணக்கன்றனும்குறைவறச்சமத்
[தேமேவி
இருவரும்நிலைமையொப்போர்.....”
என்பதும் காண்க.

திருவாசகம்.

“.....
கன்றை நினைந்தெழு தாயென வந்த கணக்
கது ஆகாதே
.....”

(ஊ திருப்படையாட்சி செ.2)

என சீவன் முத்தி நிலையில் ஆசானும் மாணவனும் சமம் பெற்ற திறனை மணிவாசகர் அருளியதும் அறிக.

கன்றும் ஆவும் பூத்த இடம் இதுவே. தன்னிலை முன்னிலைகள் ஒன்றான இடம் இதுவே. ஞான நிலை (நான் + நி = ஞானி; நகர ஞகர ஒற்றுமை.) — ஞானதிருவடி கை வந்த இடம் இதுவே ஆம்.

“மஞ்சளும் நீயும் சுற்றும் வேளை”

என்பது, மேலே கூறப்பட்ட தத்துவத்தை அஃதாவது உடல் உயிர் விந்து நாதம் ஒன்றிய நிலையே வேறு வகையான் உணர்த்துகின்றது.

அஃதாவது மஞ்சளும் சுண்ணாம்பும் நிறை கொண்டு கூடிக் குழைந்துறி அவ் இரண்டும் கெட்டு — இரண்டன் நிறமும் கெட்டு மூன்றாவது ஒன்று தோன்றுவது கண் கூடாதல் போல,

இரு வினையும் சமம் பெற்ற ஆங்கு அவ் இரு வினையின் இயலும் கெட்டு மூன்றாவது ஒன்று தோன்றும் என்ப தனை வற்புறக் கூறி விளக்குவான் எடுத்துக் காட்டாகக் கையாளப் பட்ட உபமானம் இது என அறிக.

பூவும் நீரும் சமம் பெறுவது என்ப தன் உண்மை இதுவே. இரு வினை சொரூப மாகிய உடலுயிர் சமம் பெற்ற ஞான்று “மணம் கமழ் தெய்வத்து இள நலம்” என்னும் மல பரிபாகம் — கந்தறி சித்திக்கப் பெறுதல் என்பது இதுவே.

அப்பு உப்பு என்னும் நாத விந்துக் கள் சமம் பெற்ற ஞான்று முப்பு — முப்பூ வினைதல் என்பதும் இதுவே.

சத் தசைவான தீ சித் தசைவான தீ என்னும் இரண்டு தீயும் சமம் பெற்ற ஞான்று மூன்றாவது தீ என்னும் முத்தி-முத்தி ஆக்க முறுதல் என்பதும் இதுவே ஆம்.

“காலை மடக்கடி காமாட்சி”

என்பதன் பொருள் என்ன? எனின், அதுதான் வாசியை வசப் பண்ணுதல் என்பது. பிராண அபான நிரோதம் என்னும் கொடிநிலை வள்ளி சமமுறல் என்பதும் இதுவே. இந்திரிய நிரோதம் என்பதன் பொருளும் இதுவே.

கால் என்னும் வாயு வியாபிக்கும் தன்மை உடையது. (ஆயு என்பதன் மரூஉ வாயு என்ப.)

வியாபகத்தைக் குறுக்குவதே மடக்குதல் என்பது. அவ்வாறு குறுக்கி மடக்கிக் கண்ட இடமே காமம் ஆட்சி பெற்ற இடம் என்பது; காமாட்சி என்பது; காமாட்சி பீடம் என்பது. இவ் விடம் தான் கஞ்சி (காஞ்சி) எனப்படுவது. கஞ்சியிற்றான் காமாட்சி பீடம் உள்ளது என்ப.

“கஞ்சியில்வதிவோர் எல்லாம்
காலாட்டி உண்பார்தாமே”

என்பது சித்தர் திருவாக்கு.

கால் ஆட்டுதல் — கால் என்னும் வாசியை வசப் படுத்தல்; கால் என்னும் வாயு எதம் தீர்ந்து சமப் படுதல். “காலை மடக்குதல்” என்பதன்பொருள் இதுவே ஆம். விரிப்பிற் பெருகும்.

மூவடி முப்பது “ஒழிபு” சூத்தம் 1 இல் விரித்துக் கூறப்படும்.

இவற்றால் பெறப் படுவது யாது கொலோ? எனின்,

புலவர் பெருமானாகிய எமது இடைக்காடரால் — தத்துவப் பெரியாரால் — சது மறைகளால் விதந்து கூறப்பட்ட தாகிய — போற்றப் பட்ட தாகிய களவு என்னும் கந்தருவத்தாலன்றி,

பிற வாற்றால் இரு வினை ஒப்பு மல பரிபாகம் வாய்க்கப் பெறுவ தென்பது — நிறை பெறுவ தென்பது — தவஞ் செய்தற்கு அருகதைற் குரிய இடத்தை அடைவ தென்பது — மாணவன் எனும் தன்மை கெட்டு ஆசான் என விளங்குவ தென்பது;

அஃதாவது ஆசானே மாணவன் மாணவனே ஆசான் எனும் தத்துவத்தைப் பெறுவ தென்பது — வியாபிய வியாபகங்கள் எனும் இரண்டு தட்டிக் களை யுடைய நிறைகோலின் — துலாக் கோலின் — தூக்கத்தின் மைய முள்ளைக் காண்ப தென்பது — அடைவ தென்பது எட்டுணையும் முடியாத காரியம் என்பதே ஆம்.

“தூக்கம்” என்னும் சூத்தத்தால் விளக்கப் பட்ட தத்துவத்தை அடைந்துய்வான் விழையும் ஒருவன் உலகிய லாகிய இயற்கை நெறி பென அமைந்த இணை விழைச்சு என்னும் காமப் புணர்ச்சியையே கையாண்டு உய்தி யடைய வேண்டியவன் ஆகின்றான்.

அஃதாவது உலக இயற்கை என அமைந்த அருந்தல் பொருந்தல்களானன்றி மற்று எவ்வாற்றானும் — எவ்வகையான நடை நொடி சாடைகளாலும் — சீவ முயற்சியால் கண்டு பிடிக்கப்படும் எவ்வகையான தந்திர மந்திர யோக சமாதிகளாலும் குட்டிக்

காணங்களாலும் அரிய பெரிய நடுவு நிலைமையை — நிறை என்னும் உயரிய தடத்தை — சுகரத்தை — வியாபிய வியாபகங்கள் எனும் இரு நிலைகளின் பெட்டை அறிந்து,

அசையாமல் அசைதற் சூரிய — தூங்காமல் (தூங்கல் — அசைதல்) தூங்குதற் சூரிய பெற்றியை வழங்கும் உயரிய பீடத்தைக் காண்பது — அடைவது அடைந்து உய்வது வெறும் பித்த லாட்டக்கதையே — முற்றாக முடியாத காரியமே என்பது.

இவ் வண்மையை அறியும் ஆற்றலும் காதலும் இன்றி முன்னிலைகளை வெறுத்து — பெண்களை வெறுத்து — அருந்தல் பொருந்தல் அமையப் பெறாது ஒருபால் ஒதுங்கி அசைதனத்துவம் அடைதலே — சாதலடைதலே முத்தி நெறி என மயங்கிய உலக மாக்களுக்குக் கருணை மேலீட்டினால்,

மேலும் மேலும் இவ் வண்மையையே வற்புறுத்துவான் உளங் கொண்டு “போச்சாப்பு” என்னும் இச் சூத்தத்தை அருளிநார் புலவர் என அறிதற் பாற்று.

இவ் வாற்றால் “தூக்கம்” என்னும் மேலைச் சூத்தத்துக்கும் “போச்சாப்பு” என்னும் இச் சூத்தத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு சிறிது விளக்கிக் கூறப் பட்டமை கண்டு கொள்க.

முவடி முப்பது.

பொருட் கூறு. 2.

போச்சாப்பு 9.

வினைவல பாங்கர்ச் சியல்பட்டடையா முனைத்தெழு வுளைவீர் மருந்தா யாக்கை இணைவினைமறைத்தலினை நகவிவ்வுலகே.

என்பது சூத்தம்.

“தூக்கம், என்னும் மேலைச் சூத்தத்தால் விளக்கப் பட்ட தத்துவத்தை அடைந் துவ்வான் விழைபவன் “சிறுவாழ்வு” என்னும் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியானன்றி வேறு எவ்வாற்றானும் அத் தகைய தத்துவத்தை அடைதல் முடியாது என்பதனை வற்புறுத்துதல் துதலிற்று இச் சூத்தம் என அறிக.

தலைவர்க்கு அணுக்கராய் வினை புரிவோர் இடையில் இழுக்குறுதலும் இயல்பே யாதலால் அஃது அவர் உள் எத்தில் தோன்றாதவாறு தடையாய் அமைதலாலும்,

ஒருவன் தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட மனைவி மக்கள் முதலியோரை இழக்க நேருங்கால், “கிட்டாதாயின் வெட்டென மற” என்றவாறு அவன் துன்பத்தை நீக்கும் மருந்தாய் அமைதலாலும்,

இரு வினை சொரூபமாகிய யாக்கையின் நிலையாமையை நினைந்து நிற்கும் ஒருவனுக்கு உலகியல் அழியுமாதலால், அந் நினைவினை அவன் மனத்து எழாது தடுத்தலாலும்,

போச்சாப்பு என்னும் மற்திறை — ஞாபகச் சிதறலை உலகம் கைக் கொள்வதாக என

உலகியலுக்கு ஒப்பிய படிப்பாளிகள் அவ் உலகியலுக்கு ஒப்பிய வாறு பொருள் காணும் படியும்,

உண்மையை நாமும் அற்ற லுடையார் அதனைக் குருவருளால் உணர்ந்து உய்தி யடையும் படியும் அமைக்கப் பட்டது இச் சூத்தம் என்க.

இச் சூத்தத்தின் உண்மைப் பொருளை விளக்கு முன்,

“போச்சாப்பு”

என்னும் சொல்லின் பொருளை ஒரு சிறிது ஆராய்ந்து கூறுதல் இன்றி யமையாத தாகின்றது.

போச்சாப்பு என்பது இணை விழைச்சு என்னும் காமப் புணர்ச்சியையே கருதிய தாகும்.

“போச்சாப்பு என்றால் மறுதி என்று அல்லவோ பொருள் படும்! கூர்த்த மதி கொண்டு — நுண் மாணுழைபுலங் கொண்டு போச்சாப்பு என்பது இணை விழைச்சையே துதலியது என நீவிர் வாய் கூசாது கூறுதல் தும் மதிப் பொல்வின் பெட்டியு போலும்! அது பொருந்து மாறு யாங் கணம்?”

எனின், கூறுதும்:—

உலகத்தில் பாமரரே பெரும் பாலார் எனக் கண்ட சித்தர் பெருமக்கள்,

அரிய பெரிய மறை பொருள்களையே தம் மகத்துக் கொண்டு மிளர்கின்ற சாமானியமான எளிய வார்த்தைகளை — சேரி மொழிகளை ஆக்கி,

அவற்றை அப் பாமரராகிய சாமானிய சிவர்களும் அடிக்கடி வழங்குதற் சூரிய வன்மை யுடையனவாகச் செய்து வைத்தார்கள் என்பது மேலே காட்டப் பட்ட “மாமும் கன்றும்.....” என்னும் வினைபாட்டுப் பாட்டால் வெள்ளிடை மலைபோல விளக்கிக் காட்டப் பட்ட தொன்றும்.

இஃதே போல்,

பொச்சா + ஆப்பு என்னும் இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையால் ஆக்கப் பட்ட

“போச்சாப்பு”

என்னும் சொல் இணை விழைச்சு என்னும் காமப் புணர்ச்சியை விளக்கிக் காட்டுதற்கு எனவே, எமது புலவர் பெருமானால், இச் சூத்த மகுடமாக அமைக்கப் பட்டது என நன்று கடைபிடிக்க.

அஃது யாங் கணம்? எனின், கூறுதும்:—

போச்சு (பொய்த்து — பொய்ச்சு — பொச்சு) என்றால் உள்ளீடு இல்லாதது, பொத்தல், பொள்ளல், புழல், பூழை, துவாரம், ரந்திரம் எனப் பொருள் படும்.

போச்சு என்னும் இச் சொல் மிக்க பாமரத்தன்மை வாய்ந்த — மிக்க கீழ் நிறைப் பொலிவுடைய எளிய சிவர்களுள் ஸ்திரியின் மர்ம ஸ்தானத்தைக் குறித்து வழங்கப் படுவதாகும்.

பெண் ஒருத்தியை அவள் கணவன் எனினும் அவளைப் போன்ற நீர்மையுடைய மற்றோர் பெண் எனினும் அணுகி ஒரு பொருளைக் குறித்து

“அது எங்கே? அது உனக்குத் தெரியுமா?”

என வினவினால், வினவப் பட்ட அப் பெண் தன் கவனத்தை வேறோர் கருமத்தில் செலுத்திக் கொண்டு இருந்தவளாதலால், மேலே காட்டிய வினா அவள் கவனத்தைப் பங்குப் படுத்தி அவளைப் பராக்குமச் செய்த தாதலால் சிற்றம் கொண்டவளாய்,

“நீ கேட்டது இதோ என் பொச்சில் இருக்கிறது”

என்று தன் மர்ம ஸ்தானத்தைக் குறிப்பாகக் காட்டி “உனக்குச் சோலி இல்லை போலும்” என்று சினந்து கூறுவள்.

அது கேட்ட ஆடவன்

“உன் பொச்சுக்கு ஏற்ற ஆப்பு என்னிடம் இருக்கிறது” என்பன்.

அது கேட்டவள் பெண்ணாயின்

“உன் பொச்சுக்கு ஏற்ற ஆப்பு உன் கணவனிடம் இருக்கிறது”

என்பள்.

இஃது இன்றும் நம் தமிழ் நாட்டில் சாதாரணமாகக் காணப்படும் நிகழ்ச்சி.

ஆப்பு என்றால் இரண்டு பொருளை இணைக்கும் கருவி என்பது, ஒரு பிளவின் மத்தியில்—ஒரு துவாரத்தில்—ஒரு ரந்திரத்தில் புகுத்தப் படும் கருவி என்பது யாவரும் அறிந்ததே!

இதனால்,

பொச்சு என்பது பகத்தையும்

ஆப்பு என்பது புல் லிங்கத்தையும்

குறிக்கின்றன என்பது நன்று பெறப் படுகின்றது.

ஆதலால், இணை விழைச்சு என்னும் காமப் புணர்ச்சியின் இலக்கணத்தையே விஷமமாக—கூடமாக—சமக்களை யாக விளக்குதற்கு எனவே “பொச்சாப்பு” என்னும் சொல் எமது புலவர் பெருந்தகையால் சேரி மொழியில் புலனாக மாறு வழங்கப் பட்ட தென்பது வெள்ளிடை ஆம்.

இவ்வாறே, சிலர் “திருமால் பிறப் பினுட் சிறந்தது யாது?” என எமது புலவர் பெருமானை வினவிய விடத்து, அவர்,

“ஏழை இடையன் இளிச்ச வாயன்”

என விநயத்தோடு சேரி மொழியில் புலனாக வைத்துச் சிலேடையாக—விஷமமாக விடையிற்றுத்தனர் என்று தர்ண பரம்பரையாக வழங்கப் படுதலுர் அறிதற் பாற்றும்.

“பொச்சாப்பு” என்றால் மறநீ என்று இலக்கண இலக்கிய நியுணராகிய வித்து வான்களால் கூறப் படுகின்றது அல்லவா?

மூக்கை விரலால் நேரே தொடுவதை வீட்டு, கையால் பிடரியைச் சுற்றி இடர்ப் பட்டு முக்கைத் தாவி அம் மூக்கைத் தொடுகிறவன் மதிப் பொலிவுக்கு ஒப்பீவீர் மிக இடர்ப் பட்டுப் பொருள் காண்கின்றீரே”

எனின், அற்றன்று.

மற்றே, ஒரு பொருள் ஒருவனது ஞாபக உணர்ச்சியை விட்டு மறைதலை மறதி என்றும் பொச்சாப்பு என்றும் கூறுவதே மேல் விதந்து கூறப் பட்ட நீர்மை யுடையார் செயல் என அறிந்து அமைக.

அன்றியும் காரியத்தைக் காரண மாகவும் காரணத்தைக் காரியமாகவும் உபசரித்துக் கூறுதலும் பெரியார் வழக்கு அல்லவா?

காரண காரியம் என்னும் இரண்டையும் விளக்குதற்கு எனவே சொற்கள் பல பெரியோரால் ஆக்கப் பட்டுக் கையாளப் படுகின்றன என்பது கண் கூடு.

ஆதலால் ஈண்டுக் காரணத்தை விளக்கும் சொல் காரணத்தையே விளக்குகின்றது எனக் கூறும் எமது தாழ்மையான கருத்தும்,

காரியத்தை விளக்குதற்குக் காரணத்தைக் குறிக்கும் சொல்லைக் கையா றும் வித்துவான்கள் சித்தாந்தமும் குற்ற முடையன அல்ல எனவே கொள்ளற் பாற்றும்.

இவ்வாற்றால், ஞாபகச் சிதறல் என்னும் ஞாபக மின்மை ஆகிய காரியத்தைக் குறிப்பதற்கு, பொச்சாப்பு என்னும் காரணத்தைக் குறிக்கும் சொல்லை வித்துவான்கள் கையா ண்டதும் கையாளுவதும் ஏதப் பாடு டையன வாகா என்பது பெறுதும்.

மேலும், தூக்கம் என்னும் சூக்கத் தால் நடுவு நிலைமை என்னும் நிறையை விளக்கிப் போந்த புலவர் பெருமான் அதற்கு அடுத்த தென அதிகார முறையான் அமைத்த “பொச்சாப்பு” என்னும் மகுட முடைய சூக்கத்தால் “ஞாபகச்சிதறல்” என்னும் அஞ்ஞான தத்துவத்தை விளக்கி அவ் அஞ்ஞான

தத்துவமாகிய “ஞாபக மின்மை” என்னும் மறதியை

“ஏற்க இவ் உலகே”

எனக் கூறினர் என்பது எட்டுணையும் பொருந்தாக் கூற்று அல்லவா?

“தூக்கம்” என்னும் சொல்லுக்கு உறக்கம் என்னும் தமோ குணப் பிரவிருத்தி எனப் பொருள் கோடல் போலவே, அதனோடு தொடர் புடைய “பொச்சாப்பு” என்னும் சொல்லுக்கும் “ஞாபகச் சிதறல்” என உலகியலில் வித்துவான்கள் பொருள் கோடல் முறையாம் என அறிக.

இவ்வாறு உலகியலில் பொருள் கோடற்குத் தக்க காரணம் இல்லாமல் இருக்குமா? எனின், கூறுதும்.—

கோடி கணக்கான மூல தனங் கொண்டு உலகில் பல இடங்களிலும் வியாபார ஸ்தானங்களைத் தாபித்து அவற்றிற் குரிய பல திறப் பட்ட விவகார மிகுதியால் நாள் தோறும் அதிக நேரம் உழப்படைந்து அதனால் சரீர முயற்சியும் மன முயற்சியும் மிகப் பெற்றுச் சலன மடையும் வர்த்தகன் ஒருவன்,

இரவில் தனது காதலி யாகிய மனைவியைத் தான் காமக் கிழத்திபைத் தான் தரிசித்துச் சரச சல்லாபம் நிகழ்த்துதற் கண்ணும், அவரை அணுகிக் கட்டித் தழுவி முத்தமிட்டு அணைந்து புணருதற் கண்ணும் பகல் முழுவதும் அவனை வாட்டி வருத்திய துன்பங்களும் சஞ்சலங்களும் தங்கள் தங்கள் இருப்பைச் சிறிதும் காட்டாது மறைகின்றன—மறைந்து விடுகின்றன அல்லவா?

அவன் அத்துன்பங்கள் சஞ்சலங்களை அஞ்ஞான்று முற்றாக மறந்து விடுகின்றன அல்லவா? சிற்றின்ப அதுப வத்தின் கண் தம்பதிகள் யாவற்றையும் மறந்து விடுதல்—தம்மையும் மறத்தல்—தமியராதல்—தம் முணர்வின் ரல்லராதல் இயற்கை முறை அல்லவா? இது கற்பனைக் கதை அன்றே! விடு கதையும் அன்றே! பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் அல்லவா?

அவ் வர்த்தகன் தனது காதலியின் சரீர சம்பந்தத்தால்—ஊற் றின்பத் தால் முற்றும் மயங்கி,

“இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்ப
ரென்று எண்ணவோ திட மில்லையே”

என்பது போலச் சரீர நிலையா
பையைப் பற்றி எழுந்த அற வுரை
களையும் தனது ஞாபகத்தில் வகிக்
கின்றா னில்லை.

இதுவும் கண்கூடு அல்லவா?

இன்றோன்ன ஞாபகச் சிதறல்
சீவர்களாகிய சிற்றறிவினர்க்கு இயற்
கை யாகவே அமைந் திருப்ப தென்
பது வெள்ளிடை ஆம்.

மேலும், சீவர்களுக்கு ஆக்க முறும்
துக்க நிவிர்த்திக்கும்

“என் றிருப்பினும் சரீரம் அழிந்து
போகுதே — போகுமே”

என்னும் எண்ணம் அடிக்கடி. ஞாப
கத்தில் உதிக்கு மாயின், அஃது அச்
சீவர்கள் உய்வுக்கே கேடு பயக்கும்
ஆதலால்,

அவ் எண்ணத்தை மறையச் செய்
வதற் குரிய இன்றி யமையாச்
சாதனம்—இயற்கையால்—இயற்கையாய்
அமைந் துள்ள — அமைக்கப் பட்ட
முக்கிய சாதனம் இணை விழைச்சே
இணை விழைச்சு என்னும் காமப்
புணர்ச்சி யாகிய போச்சாப்பே என்பது
நன்று கடைப் பிடிக்க.

இஃது யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளத்
தக்கதே!

இனி, உலகியலில் பொச்சாப்பு
என்பதற்கு மறதி எனப் பொருள்
கூறப் படுகின்றதே! அஃது யாங்ஙனம்?
எனின், கூறுதும்:—

மறதி என்னும் சொல் (மற+தி=
மறதி) மறத் தாறு என்னும் சிற்றின்ப
போக நிறையைக் குறிக்கின்றது என
ஆம்.

உலகியலில் அகில சீவர்களாலும்
பயிலப் படும் சிற்றின்ப போகமே
நிறை கொண்டு—நிறை அறிந்து கால
மறிந்து உண்ணப் பட்டால்,

(விஷம் அளவறிந்து உண்ணப் பட்டால்
செந்நீர் பரிசுத்தம் பெற்று ஆண்மை ஏற்ற
பெற்றி நிறை பெறுவது போல)

உணர்ச்சி தூய்மை அடைந்து

பேரின்ப லாபமும் நித்தியத்துவமும்
உளவாகும் என்பதே தத்துவப் பெரி
யார் துணியும் வேத உன்மைபும்
ஆம்.

மற்று, இச் சிற்றின்பமே கால
மறிந்து நிறை முறையோடு உண்ணப்
படாமையால் உணர்ச்சிகட் கெல்லாம்
தாயகம் என மிளிரும் மூளை பல
மற்றுச் சத்துக் கெட்டுப் போதலால்,

பொளதிக பஞ்சீகரண நிறை பேதத்
தால் அவ் உணர்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றாக
மறைந்து போகின்றன என்பது உலக
அதுபவமே ஆதலால்,

மறத் தாறு என வழங்கப் படும்
இணை விழைச்சே மறதி என்றும்
போச்சாப்பு என்றும் பெயர் பெறு
கின்றது என அறிதற் பாற்று.

இவ் வாற்றால், ஞாபகச் சிதறலு
க்குக் காரணம் நிறை முறை இல்லா
இணை விழைச்சு என்னும் மறத்தாறே
—மறதியே என்பது கண்டு கொள்க.

காரணம் இணை விழைச்சு என்னும்
பொச்சாப்பு.

காரியம் ஞாபகச் சிதறல்.

காரணப் பெயரையே காரியத்
துக்குச் சூட்டுதல் -- காரணத்தைக்
காரியமாக உபசரித்தல் என்பதன்
உண்மை இதுவே ஆம்.

“பொச்சாப்பினால்—பொச்சாப்பு என்னும்
இணை விழைச்சால் ஞாபகச் சிதறல்
உண்டாகிறது என்று கூறத் துணிந்தீரே!

உலகத்தில் ஜீவ ராசிகள் அனைத்தும்
காமப் புணர்ச்சியினால் ஆக்க முறுகின்றன
என்பதும், அதனாலேயே கேடடைகின்றன
என்பதும் கண் கூடே -- பிரத்தியட்சமே
என்றும் கூறி யிருக்கின்றீரே!

என்னே! நும் மதித் திறம்! மேதாவிகள்
எனப் படுவோர் சிற் சிலர் பெண் போக
த்தை அறவே ஒழித்துப் “பிரமசரியி”
என்னும் விரதம் பூண்டு ஒழுகுகின்றீரே!

அவர்களுக்கும் ஞாபகச் சிதறல் உண்டு
என்பதும் மறுக்க முடியாதது அல்லவா?

ஆதலால் இணை விழைச்சு என்னும்
பொச்சாப்பே ஞாபகச் சிதறலுக்குக்
காரணம் என்னும் நும் நவீன சித்தாந்தம்
பொய்க் கின்றதே!”

எனின், அற்றன்று.

மற்றே, இணை விழைச்சு என்னும்

பொருள் பயக்கும் போச்சாப்பு என்
னும் சொல் காமப் புணர்ச்சி என்னும்
தூலப் பயில்வையே குறிக்கின்றது.

ஆதலால், காமப் புணர்ச்சி என்னும்
தூலப் பயில்வுக்கு இன்றி யமையாதன
வாகிப் நாத விந்துக்களே—(சுக்கில
சுரோணிதங்கள்) ஞாபகச் சிதறலு
க்குப் பிஜ காரணம் என அறிதல்
வேண்டும்.

ஆகவே, முன்னர்க் கூறிய “பிரம்
சாரிதர்” எனப் படுவோர் வாய்மை
யானபிரமசரியம்இன்னது என—அதன்
தத்துவம் இன்னது என அறியாத
பெண் போகத்தை அறவே ஒழித்து
இயங்குகின்றார்கள் ஆதலால்,

அத்தகைய பெண் போக
மின்மையே இயற்கை அமைப்புக்கு
முரண் பாடானது ஆதலால்,

அன்ன இணை விழைச்சு இன்மையால்
அன்னார் சுக்கிலம் நிரோதம் பெறுது
— அசுத்தம் நீங்காது கேடடைந்து
நிறை மாறி உணர்ச்சிக்குத் தாயகமான
உறுப்பாகிய மூளைபின் ஊறு பாட்டை
ஆக்க முறச் செய்து ஞாபகச் சிதறலை
உளதாக்குகின்ற தென அறிதற்
பாற்றும்.

(வாய்மையான பிரமசரிய ஒழுக்கத்தின்
பண்பும் பயனும் “வித்தகம்” தொகுதி 1
இல.26 இல் நேதப் பிரமாணங்களோடு
விளக்கிக் கூறப் பட்டன. ஆங்குக் காண்க)

மேலே கூறியன வற்றால் பெறப் படு
வன யாவை?

உலகியல் என — இயற்கை முறை
எனச் சகல சீவர்களுக்கும் அமைந்த
இணை விழைச்சு என்பது எவராலும்
மறுக்க முடியாத — மறுக்கப் படாத
—மறுக்கக் கூடாத கடைமை என்பதும்,

அவ் இணை விழைச்சே சீவர்கள் தற்
சுதந்தரத்தால் நிறையின்றி அவாவிந்
வசப் பட்டு உருற்றப் படுவதால் ஞாப
கச் சிதறலை ஆக்கமுறச் செய்கின்றது
என்பதும்,

இயற்கை அமைப்பாகிய இவ் இணை
விழைச்சை அறவே ஒழித்தல் சீவர்கள்
தற் சுதந்திரம் என்னும் அறியாமை
யால் ஆய செயலே ஆதலால்,

அத் தகைய பயில்வு இன்மைவால்
—வெறுக்கப் படுதலால் அப் பயில்

வக்கு ஜூன்றிமையாத மூலம் எனத் திகழும் சக்கில சரோணிதங்கள் அசுத்தம் மலிந்து தம் தம்பெட்டித் திரிதலடைய அதனால் உணர்ச்சி என்னும் ஞாபகம் சிதறல் பெறுகின்ற தென்பதும்,

இவற்றிற்கு மாறாக, சீவர்கள் தற் சுதந்தரத்தை அறவே ஒழித்து ஆசான் உரை வழி நின்று அவனால் அளிக்கப் படும் நிறையைக் கைக் கொண்டு இயற்கைச் சாதனமான அவ் இணை விழைச்சு என்னும் — பொச்சாப்பு என்னும் மறத் தாற்றைப் பயின்று இயங்குவார்களாயின்,

நிறையுட் புதுத்தப் பட்ட அம் மறத் தாறு அறத் தாறு எனத் திரிந்து ஞாபகச் சிதறல் என்னும் அஞ்ஞான பாதத்தை அறவே ஒழித்து—மறையச் செய்ய,

அதனால் நடுவு நிலைமை என்னும் கோலாகிய நிறை என்னும் “துக்கம்” சித்தி பெறும் என்பதும்,

அவ்வாறு “துக்கம்” என்னும் சூதத்தை அடைந்த ஒருவன் ஞாபகச் சிதறல் என்னும் மறதி சிறிதும் இன்றி, சென்றது நிகழுவது வருவது என்னும் திரி காலங் களையும் அறியும் ஆற்றல் உடையவன் — திரி கால ஞானியாய் விளங்குவன் என்பதும்,

இத் தகைய உந்த மாணதும் பெற்ற கரியதும் போற்றற் குரியது மான “நிஷையின்” — “துக்கம்” எனப் படும் தடத்தின் அருமை பெருமையை அறியாது,

அம் மகத்தான பெற்றியை இயற் கைச் சாதனமான அருந்தல் பொருந் தல்களால் அடைய அறியாது,

இயற்கை விரோதமான நெறியல்லா நெறிகளைக் கைக் கொண்டு கீழ் நோக்கி — கீழ் முக விளைவு பெருகி எரிவாய் நாக மெனும் பிறப் பிறப்பாகிய சூழலில் அகப்பட்டு உழலும் சீவர்கள் அறிபாணையை வெள்ளிடை மலை போல விளக்கிக் காட்டி,

இயற்கைச் சாதனமான அருந்தல் பொருந்தல்களே யன்றி — மாயா போகம் எனும் சிற்றின்ப நுகர்ச்சியே யன்றி வேறு எவ் வகையான அதுட் டானமும் “துக்கம்” என்னும் சூத்தத் தால் குறிக்கப் பட்ட தடத்தை வழங் குதல் முடியாத காரியம் என்பதனை, “யான் பெற்ற இன்பம் பெறக் இவ் [வையகம்”

என்பதற்கு ஒத்த கருணை மேலீட்

டினால், அவ் அகில சீவர்களுக்கு மேலும் மேலும் அடித்து அடித்து வற்புறக் கூறி விளக்கிக் காட்டுவான் உளங் கொண்டவராய் “பொச்சாப்பு”

என்னும் மகுடம் புனைந்து அவ் அரிய பெரிய சூத்தத்தை அருளிச் செய்தனர் எமது சித்தர் பெருமான் என்பதும் ஆம் என அறிதல் வேண்டும்.

அவ்வாற்றால் “பொச்சாப்பு” என்னும் சொல் இணை விழைச்சு எனப் படும் காமப் புணர்ச்சியையே குறித்த தாதல் விளக்க முற உரைக்கப் பட்டமை கண்டு கொள்க.

மேல் இச் சூத்தப் பொருள் ஒரு சிறிது விளக்க முற உரைத்து இக் கட்டுரை முடிக்கப் படும்.

1 வினை வல பாங்கர்க்கு பட்டடை இயலா முனைத்து எழும் உளைவு ஈர் மருந்தா

2 இணை வினை யாக்கை மறைத்தலின்

3 ஏற்க இவ் உலகே.

அ

ஆசான் உரை வழி நின்று புது வினை யாகிய மதி வினையை வைராக் கியத் தோடு கைக் கொண்டு பயிலும் மாணவனுக்கு அவனது ஆரோகணப் பெற்றியைத் தடுக்கும் அடைகல் அணைய இயலுடைய தடையாகச் சங்கேதமாய்க் கூடி வெளிப் பட்டு அவனைத்தாக்கும் வினைகளின் பயனாகிய பல வகையான துன்பங்களையும் நீக்கு கின்ற மருந்தாய்,

ஆ

அவனது இரு வினை சொரூப மாகிய யாக்கை என்னும் உடலுயிரை மாற்ற மடையச் செய்தலால்,

இ

பொச்சாப்பு என்னும் காமப் புணர்ச் சியை இவ் உலகம் முக்கிய சாதன மாகக் கைக் கொள்வதாக என்பது.

பொச்சாப்பு என்னும் இணை விழைச் சுகளவு என்னும் முறையால் கந்தருவ வழக்கமாகப் பயிலப் பட்டுழி அப் பயில்வுடைய மாணவனை—மாண வரை “வினை வல பாங்கர்” என்றார்.

பாங்கர் — அணுகர் — அணுக்கத் தொண்டர் — தோழர் — துணைவர் எனப் பொருள் படும்.

“வினை வல” என்பது பயில்வுகளில் மதி வைராக்கிய முடைமையை உணர் த்தி நின்றது.

ஆசான் உரை வழி நின்று இடை யற உழப்புக் கொண்டு பயிலும் மாண

வனுக்கு, பல பிறவிகளில் அவன் உருற்றிய வினைகள் சங்கேதமாய்க் கூடி வெளிப் பட்டு அவன் வைராக்கி யத்தைக் கெடுத்துப் பல வகையான உளைவுகளை—துன்பங்களை அவனுக்கு ஊட்டி அவனை அலைத்து அவன் ஆரோ கணத்துக்கு அடைகல் போன்ற இயற்கையான தடையாய் நிற்கு மாதலின் “வினை வல பாங்கர்க்கு பட்டடை இயலா முனைத்து எழும் உளைவு”

என்று கூறப்பட்டது. அத் தகைய அடைகல் போன்ற இயலுடைய தடை யை அறுக்கும் மருந்து அவன் மதி வைராக்கியத் தோடு உருற்றும் பயில் வுகளை ஆதலின் “உளைவு ஈர் மருந்தா” என்று கூறப்பட்டது.

சிற் றின்பம் என்னும் மாயா போகமே சரீர நிலையாமையை மறக்கு மாறு செய்கின்ற இயலை உடையது என உலகியலுக்கு ஒப்பிய வாறும்,

மேலே கூறிய வாறு பயிலும் மாண வன் சரீரம் — யாக்கை — உடலுயிர் இருவினை (“இணை வினை”) சொரூப மாதலால் பயில்வுகள் ஏற்ற பெற்றி நிறை பெறப் பெற அவ் இரு வினைகளும் திரிந்து தம் தம் இயல் கெட்டு மறைந்து போகின்றன— மாற்ற மடைகின்றன—உடலுயிர் மாற்ற மடைகின்றன என உண்மைத் தத்து வத்தை—உண்மைநிலையை விளக்குதற் பொருட்டும்

“இணை வினை யாக்கை மறைத்தலின்”

என்று கூறி, இத்தகைய அரும் பெற்ற சாதனம் எனப் படும் கந்தருவ வழக்கத்தை — கள வொழுக்கத்தை — கள வொழுக்கம் என்னும் காமப் புணர்ச்சியை—காமப் புணர்ச்சி என்னும் பொச்சாப்பை “ஏற்க இவ் உலகே”

என ஆணை மொழி ய்ளைய அறி வுறுத்த லோடு பணித் தருளி இச் சூத்தத்துக்கு முற்றுத் தந்தனர் புலவர் என அறிதற் பாற்று. மேலும் விரிப்பின் மிகப் பரக்கும் திறமைந்த இச் சூத்தப் பொருள் ஒரு வகையான முடிபு பெறுவ தாயிற்று.

இது காறும் கூறியவை களால் ழுவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய தமிழ் மறையில் பொருட் கூறு என்னும் இரண்டாம் அத்தியாத்தில் ஒன்பதாம் சூத்த மகுட மாகிய “பொச்சாப்பு” என்பதன் பண்பும் பயனும் ஓடி சூத்தம் துதலிய வாற்றான் ஒரு வாறு உணரத் தகும்.

சுபம்.